

ροι καὶ ὑπερασπίζονται τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Λουθήρου.

Ἐπὶ τοῦ μέρους ἔνθα ὁ Λούθηρος ἔκαυσε τὴν περίφημον Βούλλαν τοῦ Πάπα (Παπικὴν ἐγκύκλιον), διὰ τῆς ὁποίας τὸν ἀφώριζε καὶ τὸν ἀνεθεμάτιζε τὸ 1520, ὑπάρχει ἤδη γηραιὸν δένδρον περικλειόμενον ἐντὸς κυκλίδων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ.

Ἐνταῦθα ἔχομεν τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ πατριώτου καὶ ἐναρέτου ἀνδρὸς, τοῦ «πατρὸς τῆς Μεγάλης Δημοκρατίας τῆς Ἀμερικῆς Οὐασιγκτῶνος.» Εἶναι δὲ ὁ φέλιμος διὰ τὰ παιδία καὶ ἰδίως τοὺς νεανίσκους νὰ μελετοῦν τοὺς βίους τοιούτων ἀνδρῶν, καὶ νὰ παρατηροῦν διὰ ποίου τρόπου ἔγειναν μεγάλοι καὶ ἐξακουστοί.

Ὁ Γεώργιος Οὐασιγκτῶν ἐγεννήθη ἐν Βιργινίᾳ τῇ 22 Φεβρουαρίου 1732· ἐνῷ ἦτο ἀκόμῃ πολὺ μικρὸς ταχέως διεκρίθη μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν του εἰς τὸ σχολεῖον, ὡς φιλαλήθης, δίκαιος καὶ τίμιος, καὶ τὴν ὑπόληψιν ταύτην διετήρησε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του. Μεταξὺ τῶν χειρογράφων τῆς παιδικῆς του ἡλικίας σώζεται ἓν, τὸ ὁποῖον ἔγραψεν, ὅτε ἦτο ἀκόμῃ ἡλικίας 13 ἐτῶν, καὶ τὸ ὁποῖον

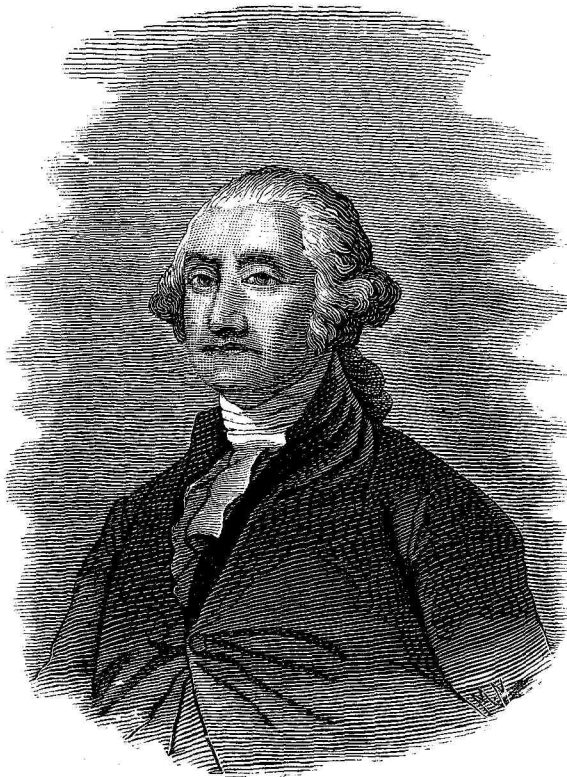
εἶναι τῷ ὄντι θαυμαστὸν καὶ προσηνὲς μεγάλον ἄνδρα. Ἐπιγράφεται δὲ «Κανόνες εὐγενοῦς καὶ κοσμίου συμπεριφορᾶς ἐν τῇ συναναστροφῇ καὶ τῇ συνομιλίᾳ.» Οἱ κανόνες οὗτοι εἶναι 110 τὸν ἀριθμὸν. Ἐὰν συνέλεξεν αὐτοὺς ἀπὸ διάφορα βιβλία, ἢ ἤκουσεν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, δὲν εἶναι γνωστὸν, ὅπως δῆποτε περιέχουν κανόνες συμπεριφορᾶς, τοὺς ὁποίους ἠκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ζωὴν.

Ὁ Γεώργιος ἦτο παράδειγμα σωφροσύνης, ἐγκρατείας, εὐγενείας καὶ ἀξιοπρεπείας, καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν τούτων ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ πάντων, οἱ ὁποῖοι εἶχον σχέσιν μὲ αὐτόν.

Ὁ πατὴρ του ἀπέθανεν, ἐνῷ ἦτο ἀκόμῃ δωδεκαετής, ὅθεν τὴν ἀνατροφὴν του ἀνέλαβεν ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία ἦτο γυνὴ μεγάλων διανοητικῶν δυνάμεων καὶ σταθεροῦ χαρακτῆρος, ἀνέθρεψε δὲ τὸν Γεώργιον εἰς ἕξεις λιτότητος, ἐργατικότητος, εὐπειθείας εἰς τὰς νομίμους ἐξουσίας, φιλαληθείας, καὶ θεοσεβείας.

Ὁ Οὐασιγκτῶν ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας ἐδείκνυε κλίσην πρὸς τὰ στρατιωτικὰ, ἔλαβε μάλιστα ἐπιφανὲς μέρος εἰς τὸν ἐν Ἀμερικῇ πόλεμον τῶν Γάλλων καὶ Ἀντοχθόνων. Ὅτε δὲ ἐξερράγη ἡ Ἀμερικανικὴ Ἐπανάστασις τὸ 1775, τὴν 5 Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους ὁ Οὐασιγκτῶν ἀνηγορεύθη ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἀμερικανικοῦ

στρατοῦ καὶ διηύθυνε τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος του ἐπὶ ἑπτὰ ὅλα ἔτη. Ἀφοῦ δὲ ἡ ἐπανάστασις ἐτελείωσε καὶ ἀνεγνωρίσθησαν αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ὡς ἀνεξάρτητος δημοκρατία, ὁ μέγας στρατηγὸς αὐτῆς Οὐασιγκτῶν ἀπεσύρθη ὡς ἄπλοος πολίτης εἰς τὸ ὑποστατικὸν αὐτοῦ, ἀλλ' οἱ συμπολιταὶ του ἀμέσως τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τῆς χώρας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐλευθερώσει, ἐκλέξαντες αὐτὸν πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς (τὴν 30 Ἀπριλίου 1789). Τὴν αὐτὴν τιμὴν τῷ ἀπένευμαν καὶ κατὰ τὴν δευτέραν τετραετίαν, παρελθούσης

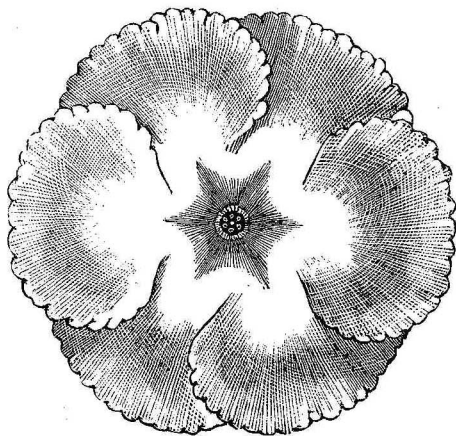
Γεώργιος Οὐασιγκτῶν.

δὲ καὶ ταύτης, καί τοι ἡ προσεδρεία τῷ προσεφέρθη καὶ τρίτην φορὰν δέν τὴν ἐδέχθη, προτιμήσας ν' ἀποσυρθῇ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον, διότι ἐνόμιζε καλλίτερον διὰ τὴν πατρίδα του νὰ μὴ θέσῃ τὴν ἀνωτάτην ἐξουσίαν πλεον εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἀνδρός. Ὁ ἀποχαιρετισμὸς, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν εἶναι πλήρης σοφωτάτων συμβουλῶν. Ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων του, ἡ 22 Φεβρουαρίου, εἶναι ἑορτὴ ἐθνικὴ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ὁ δὲ ἀποχαιρετισμὸς του ἀναγινώσκεται τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς ταύτης εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους. Ὁ Οὐασιγκτῶν ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀγροτικῇ του ἐπαύλει τὴν 14 Δεκεμβρίου 1799 ἐν ἡλικίᾳ 67 ἐτῶν.

Δικαίως λοιπόν ἐλέχθη περὶ τοῦ Γεωργίου Οὐασιγ-
κτῶνος ὅτι ἦτο «πρῶτος ἐν πολέμῳ, πρῶτος ἐν εἰρή-
νῃ καὶ πρῶτος ἐν τῇ ἀγάπῃ τῶν συμπολιτῶν του!»

ΗΡΑΝΘΕΜΟΝ (κοινῶς Μαρτολούλουδον.)

Οὕτω καλεῖται τὸ εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα πα-
ριστανόμενον ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν
τοῦ ἐκ τούτου, ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον ἄνθος τοῦ ἔαρος.

Τὸ Ἡράνθεμον.

Τοῦ ἡρανθέμου ὑπάρχουσι διάφοροι παραλλαγὰι
ἀπὸ τοῦ λευκοῦ, τοῦ στικτοῦ καὶ τοῦ ἐρυθροῦ, τοῦ κι-
τρίνου καὶ τοῦ πορφυροῦ· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ φυτοῦ τοῦ
καλουμένου Ἀνθεμῖς, ὅπερ καλλιεργεῖται καθ' ὅλην τὴν
Εὐρώπην.

Εἰς γονεῖς καὶ εἰς οὐγάτερα.

(Ἐκ τῶν Λακωνικῶν μυρολογίων τῶν δημοσιευθέντων
ὑπὸ τῆς κυρίας Στ. Π. Ῥαζέλου.)

Ὡς ὅλον τὸν κόσμον γύρισα νὰ βρῶ γλυκὸ σταφύλι,
καὶ πούπετα δὲν εὑρηκα σάν τοῦ γονεῖοῦ τάχειλι.

Ὅπως μυρίζ' ἡ λείμονά ὅτ' εἶναι στ' ἄνθισμά της,
ἔτσι μυρίζει καὶ ὁ γονεὺς ὅτ' εἶναι στὰ παιδιὰ του

Ἀπ' οὐλα τὰ λαλούμενα κἀλλια λαλ' ἡ καμπάνα,
καὶ ἀπ' οὐλα τὰ μυριστικὰ κἀλλια μυρίζ' ἡ μάνα.

Μάνα, τὸ μέλι τὸ γλυκὸ, μάνα, τὸ ζαχαρένιο,
μάνα, τὸ σεντουκάκι μου τὸ κατακλειδωμένον.

Μάνα, κασέλα κάρυνη καὶ κλειδωνὰ ἀσημένια,
ποὺ λέγαμε τὰ λόγια μας κ' ἦτανε κλειδωμένα.

Ὡς ὅλον τὸν κόσμον γύρισα νὰ βρῶ γλυκὸ λεμόνι,
μὰ πούπετα δὲν ἤρηκα σάν τῇ 'δικῇ σου γνώμῃ.

Ἦρ' ὁ θεὸς τὸ πλάσμα του καὶ ἀγγέλοι τὴν ψυχὴν του,
καὶ ἀφίνει 'γειὰ τὸ σπῆτι του καὶ 'γειὰ τὴν γειτονιά του.

Κι' ἀφίνει τὴν εὐχούλα του μεσ' τὰ παιδιώγγονά του.
τοῦτος 'γεννήθ' ἀνάστασι καὶ τὴ λαμπρὴν ἔχάθη,

Γιατ' εἶχε γυῖο στὴν πάντα του καὶ νόφη στὸ πλευρὸ του,
εἶχε καὶ τάγγονάκια του μέσ' στὸ προσκέφαλό του.

Χύστε του δάκρυα, χύστε του, πέτε του μυρολόγια,
θέλει καὶ ὁ νεῖος τὰ χάδια του καὶ ὁ γέρος τὴν τιμὴν του.

Τοῦτος δὲν θέλει κλάμματα, δὲν θέλει μυρολόγια,
μόν' θέλει ὀκάδες τὸ κερί καὶ ὀκάδες τὸ λιβάνι.

Μαντατοφόρος φρόνιμος ποὺ πάει στὸν κάτω κόσμον,
ὅτ' ἔχει λόγια ἄς τοῦ τὰ εἴπῃ, παραγγελιαὶς καὶ ἄς στείλῃ

Ὡρα καλὴ σας, γέροντες. καὶ γειά σας, παλληκάρια,
σὰς ἐρωτῶ καὶ 'πέτε μου, ὁ Χάρος πῶς σὰς δέχθη;

Σὰς ἔχει στρώματα παχειὰ σὰς ἔχει σκεπασθῖα;
ὅσο καλὰ μὰς δέχθηκε, τόσο καλὸ νὰ ἔῃ

Μὰς ἔχει στρώμα χρώματα καὶ πέτραις σκεπασθῖα,
μὰς ἔχει καὶ προσκέφαλα ἀγκάθια καρφωμένα.

Σιωπηλαὶ δυνάμεις.

Ὁ τρόπος, καθ' ὃν κόπτουσι τοὺς βράχους εἰς τὰ
λατομεῖα εἶναι πολὺ περίεργος καὶ διδακτικὸς. Ὅσα-
κις οἱ λατόμοι θέλουν νὰ διασχίσουν βράχον τινὰ,
ιδίως ἀπὸ μάρμαρον ἢ γρανίτην, κάμνουν εἰς τὴν ἐ-
πάνω ἐπιφάνειάν του αὐλακα δύο ἢ τριῶν δακτύλων
τὸ πλάτος, καὶ σφηνώνουν εἰς αὐτὴν σφῆνας ξυλῖνας,
τὰς σφῆνας δὲ ταύτας βρέχουν μὲ ὕδωρ, ἕως οὗ πο-
τισθοῦν ἐντελῶς· ἔπειτα ἀφίνουν αὐτὰς ἡσυχούς. Τὸ
ὕδωρ, εἰσερχόμενον εἰς τοὺς πόρους τοῦ ξύλου, φου-
σκώνει αὐτὸ, κατὰ μικρὸν δὲ τὰ μύριά του, μὴ εὐ-
ρίσκοντα τόπον νὰ ἐκταθοῦν, σιωπηλῶς ἀναγκά-
ζουν τὸν βράχον νὰ σχισθῇ ἀπὸ ἄνωθεν μέχρι τῆς
βάσεως.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἔκοπτον οἱ ἀρχαῖοι τὰ με-
γάλα τεμάχια τοῦ μαρμαροῦ, τὰ ὁποῖα βλέπομεν εἰς
τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὸν καλούμενον τά-
φον τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς τὰς Μυκήνας, εἰς τὰς Πυρα-
μίδας τῆς Αἰγύπτου, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν
Ἡλιοῦπολιν (Βααλβέκ), ὅπου ἕκαστον τεμάχιον εἶναι 75
ποδῶν τὸ μήκος καὶ 35 τὸ πᾶχος! καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν
τρόπον κόπτουσι καὶ σήμερον τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς
γρανίτας.

Ὅτι δὲ συμβαίνει εἰς τὰ λατομεῖα μὲ τὸν σκλη-
ρὸν γρανίτην καὶ τὸ μάρμαρον δύναται νὰ συμβῇ καὶ
εἰς ἄλλα πράγματα. Ὅτι ταραχὴ καὶ φανερά προ-
σπάθεια δὲν ἡμποροῦν νὰ κατορθώσουν, τὸ κατορθώ-
ναι ἡσυχὸς τις δυνάμεις, ὅταν ἐφαρμοσθῇ καλῶς πρέ-
πει. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι πρέπει νὰ ἔχουν τοῦ-
το πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ πρόσω-
πα δυσπειθῆ, θὰ εὕρωσι δὲ πολλάκις ὅτι ὅπου ἡ αὐ-
στηρότης καὶ ἡ τιμωρία ἀποτυγχάνουσι, τὰ δάκρυα,
αἱ προσευχαὶ καὶ τὸ ὑπομονητικὸν παράδειγμα θριαμ-
βεύουν.